

NELSON DEMILLE noční pád

FLEET

Nelson DeMille

Noční pád

NELSON DEMILLE noční pád

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2004 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Pavel Bakič, 2014

ISBN 978-80-7473-212-6

*Pro Sandy,
konečně...*

Poznámka autora

Tato kniha vypráví smyšlený příběh založený na skutečné události: na zřícení letu 800 společnosti TWA, ke kterému došlo 17. července 1996 u pobřeží Long Islandu ve státě New York.

Postavy jsou fiktivní, příležitostně se ale objeví zmínka o skutečně žijících osobách.

Události 17. července, které v knize popisují, a následné vyšetřování havárie vycházejí ze zveřejněných skutečností i z rozhovorů, které jsem vedl s vyšetřovateli případu a očitými svědky pádu letadla.

Oficiálně se zřícení připisuje mechanické závadě, podle dalších teorií však jeho příčina nebyla tak nevinná. Pokusil jsem se představit všechny strany sporu a neodchýlit se od svědeckých výpovědí, nashromážděných důkazů a podrobností následného vyšetřování. Tam, kde si prameny protiřečí, jsem však využil spisovatelskou licenci a události uchopil volněji.

Knihu věnuji památce pasažérů a posádky letu 800, kterým se 17. červenec 1996 stal osudným, jejich rodinám a blízkým i stovkám mužů a žen, kteří se podíleli na záchranných a odklízecích pracích a na následném vyšetřování.

KNIHA PRVNÍ

17. července 1996
Long Island, New York

*Slovem se nikde nezmiňuj
pod trestem záhuby!
Navěky o tom, milý můj,
drž jazyk za zuby!*

Lewis Carroll, *Alenka v kraji divů*

Kapitola první

Bud Mitchell projížděl se svým Fordem Explorer po Dune Road. Cedule před ním ohlašovala PŘÍRODNÍ PARK CUPSOQUE BEACH – VSTUP OD ÚSVITU DO SOUMRAKU. Snášel se soumrak, ale Bud projel prázdným parkovištěm, za nímž se otevírala široká naučná stezka. Vstup byl částečně zahrazený plotem a na ceduli tam stálo ZÁKAZ VJEZDU MOTOROVÝCH VOZIDEL.

Bud se obrátil na spolujezdkyni: „Vážně do toho chceš jít?“

„Jo. Je to vzrušující,“ odpověděla Jill Winslowová.

Bud bez valného nadšení přikývl. Projel mezi sloupky plotu a s náhonem na všechna čtyři kola pokračoval po písčité stezce lemované vysokými, trávou porostlými dunami.

Podle jeho názoru by pro oba měl být dost vzrušující už samotný nemanželský sex, ale Jill to viděla jinak. Podvádět manžela jí stálo za to jedině tehdy, když se dočkala lepšího sexu, žhavějšího románku a většího vzrušení než doma. Buda dostatečně rajcovalo už to, že překračuje tabu a spí s cizí manželkou.

Někdy kolem čtyřicátých narozenin si Bud Mitchell s úlekem uvědomil, že ženy nejsou jako chlapi. Teď, o pět let později a po dvouleté mimomanželské aféře, mu došlo, že spolu jeho a Jilliny fantazie moc neladí. Pořád ale platilo, že je Jill Winslowová krásná a svolná, a hlavně že je vdaná za někoho jiného a nechce na tom nic měnit. Bezpečný sex, to byl v Budově pojetí sex s vdanou ženou.

Navíc ho rozpalovalo, že se s manželkou Arlene pohybují v podobných kruzích jako Jill s manželem Markem. Jestliže se všichni čtyři ocitli na jedné společenské akci, necítil se Bud trapně ani provinile, právě naopak. Cítil se skvěle, jeho ego rostlo až do oblak, v tajnosti si vychutnával vědomí, že si do posledního centimetru prohlédl nahé tělo krásné Jill Winslowové.

Až tak v tajnosti to ale samozřejmě nebylo, tím by se připravil o část zábavy. Když si spolu čerstvě začali a oba se báli odhalení, odpřisáhli si, že nikomu nic neřeknou, od té doby už ale oba naznačili, že se museli svěřit nejbližším přátelům, čistě proto, aby si obstarali krycí historku a mohli zdůvodnit, proč nedřepí u rodinného krbu. Budovi vrtalo hlavou, kdo z jejích přátel je asi v obraze, a při společenských sešlostech to pro zábavu zkoušel uhodnout.

Z longislandského Zlatého pobřeží, kde oba bydleli a odkud to do Westhamptonu bylo asi osmdesát kilometrů, dorazili každý svým autem. Jill zaparkovala na venkovském parkovišti, kde si dali sraz, a pak Budovým explorerem dojeli do hotelu. Tam se jí Bud zeptal, na co se dnes doma vymluvila, a když dostal jednoslabičnou odpověď, zkusil to ještě jednou: „Kde dneska v noci jseš?“

„Večeřím s kamarádkou, co má podnik v East Hamptonu. Zítra půjdeme po nákupech.“ Pak ho popíchla: „Ty nákupy jsem si nevymyslela, stejně musíš být ráno doma.“

„Ta kamarádka s tím nemá problém?“

Jill podrážděně zafuněla. „Nemá. Neřeš to.“

„Jak chceš.“ Bud si všimal, že Jill se na jeho krycí historku nikdy neptá, jakoby podle hesla, že čím méně toho ví, tím líp. „Já jel s kamarády rybařit na otevřené moře. Je tam mizerný mobilní signál.“

Jill pokrčila rameny.

Bud Mitchell chápal, že oba v jistém smyslu milují své nudné polovičky, své děti a své pohodlné středostavovské životy. Milovali i jeden druhého, nebo to alespoň tvrdili, ale zase ne tolik, aby nechali všechno běžet a trávili spolu sedm dní v týdnu. Stačilo třikrát čtyřikrát za měsíc.

Cesta končila písčnou dunou a Bud zastavil.

„Stoč to k pláži,“ pobídla ho Jill.

Bud zahrnul z písčité cesty směrem k oceánu.

Po povlovném, křovinami a mořskou trávou zarostlém svahu objel explorer vysokou dunu a zastavil za ní tak, aby na něj nebylo vidět z cesty. Hodiny na palubní desce ukazovaly 19:22.

Nad Atlantikem zapadalo slunce a Budovi neušlo, že je oceán hladký jako hladina rybníka. Až na pár roztroušených mráček bylo jasno.

„Pěkná noc,“ obrátil se na Jill.

Otevřela dveře a vystoupila. Bud zhasl motor a napodobil ji.

Rozhlíželi se po široké pláži, jejíž bílý písek končil v moři o patnáct metrů dál. V zapadajícím slunci hrály na vodě zlaté jiskřičky a vánek od pevniny šustil trávou v dunách.

Bud se rozhlédl, jestli jsou sami. Jiná cesta než Dune Road z bariérového ostrova nevedla a po cestě viděl pár aut, která jela z pláží zpět k Westhamptonu, ale ani jedno, které by mířilo jejich směrem.

Úzký ostrov končil sto metrů na západ na břehu Morichova průlivu. Na protějším břehu se dal zahlédnout okraj přírodního parku Smith Point na Fire Islandu.

Protože byla středa, víkendoví výletníci se dávno vrátili do města, a jestli nějaký zbyl, dávno už seděl nad koktejlem. Bud navíc parkoval nějakých osm set metrů od zákazu vjezdu, takže konstatoval: „Vypadá to, že máme pláž sami pro sebe.“

„Já ti to říkala.“

Jill obešla explorer a otevřela kufr. Bud se k ní přidal a společně z kufru vytáhli pár věcí, mezi nimi deku, chladicí box, videokameru a trojnožku.

Našli si zátvrtné údolí mezi párem travnatých dun. Jill roztáhla deku a chladicí box postavila na zem. Bud zatím rozložil trojnožku a usadil na ni kameru. Sundal z objektivu krytku, přiložil oko k hledáčku a namířil kameru na Jill, která bosky a se zkříženýma nohama seděla na dece. Výjev osvětlovaly poslední záblesky rudého slunečního světla. Bud si pohrál s transfokátorem a stiskl tlačítko nahrávání.

Přisedl si na deku. Jill otevřela lahev bílého, Bud vytáhl z boxu dvě vinné sklenky a Jill do obou nalila.

Ťukli si a Bud pronesl přípitek: „Na letní večery a na nás dva.“ Napili se a následoval polibek.

Dobře si uvědomovali, že kamera zaznamenává jejich podobu i hlas, a zůstávali trochu na rozpacích. Jill nervozitu zkusila rozptýlit: „Povězte, chodíte sem často?“

Bud se usmál a odpověděl: „Jsem tu prvně. A vy?“

Usmáli se na sebe a rozhostilo se téměř trapné ticho. Budovi bylo nepříjemné, že na ně míří kamera, ale viděl i světlou stránku: Až se spolu vrátí do hotelového pokoje ve Westhamptonu, kazetu si pustí a zároveň na to skočí v posteli. Možná to nebyl tak hrozný nápad.

Vypili druhou sklenku vína a Jill šla kvůli ubývajícím světlu na věc. Postavila skleničku na box, vstala a svlékla pletený top.

Bud vstal a sundal si košili.

Jill si stáhla světlé šortky a odkopla je. Než se Bud svlékl, postála pár vteřin v podprsence a kalhotkách, pak teprve se obojího zbavila. Obrátila se ke kameře, vzpažila, párkrát se zatočila, zvolala „Ta dá!“ a uklonila se do objektivu.

Objali se a políbili a navzájem se začali hladit po nahém těle.

Jill natočila Buda bokem ke kameře, ohlédla se na ni a ohlásila: „Orál poprvé!“ Potom poklekla a začala ho uspokojovat ústy.

Bud ztvrdl na kámen a zároveň se mu udělalo slabo v kolenou. Nevěděl, co s rukama, a tak začal Jill hladit po hlavě a vískat ji v rovných hnědých vlasech.

Priměl se k úsměvu, protože věděl, že jeho výraz zachytí kamera, a chtěl při pozdějším přehrávání vypadat spokojeně, ve skutečnosti se však cítil napůl rozpačitě a napůl připitoměle.

Budovi ani ve smíšené společnosti nedělalo problém blýsknout se pikantní průpovídkou, zatímco Jill byla obvykle tichá a plachá a jenom se sem tam usmála nebo utrousila duchaplnou poznámku. Zato v posteli ho dodneška překvapovalo, jaká umí být praštěná.

Vycítila, že Bud za chvíli bude, a tak si sedla a ohlásila: „Střih. Scéna druhá. Víno, prosím.“

Bud sáhl pro lahev.

Jill ulehla na záda, vykopla nohy nahoru a řekla: „Čas na degustaci.“ Roztáhla nohy a vybídla ho: „Nalévat!“

Bud jí poklekl mezi nohy, polil ji vínem a bez dalších režijních pokynů do ní zabořil jazyk.

„Doufám, že jsi tu kameru namířil správně,“ vypravila ze sebe Jill mezi vzdechy.

Bud zvedl hlavu, aby se mohl nadechnout, a zaletěl pohledem k objektivu: „Jo.“

Jill vzala lahev a zbytek vína si rozlila po těle. „Olízej ho.“

Olizoval jí víno z pevného břicha a prsou a jazykem jí přejížděl po bradavkách.

Jill se po několika minutách posadila: „Jsem ulepená. Pojd', vykoupeme se na Adama.“

Bud vstal a namítl: „Myslím, že už snad radši vyrazíme. Osprchujeme se v hotelu.“

Nevšímala si ho. Vystoupala na vrchol duny, která je kryla, a vyhlédla na oceán. „Tak pojď. Kameru postav sem a jde se do moře.“

Bud věděl, že bude lepší neodporovat, takže ke kameře rychle přistoupil, zastavil ji, vyšel na dunu a za-bořil trojnožku do písku.

Pohlédl na pláž, oceán a oblohu. Obzor ještě osvětlovaly skomírající sluneční paprsky, moře a voda se však už zbarvily do tmavě modra a purpurova. Kromě vycházejících hvězd si Bud všiml i blikajících světél vysoko letícího letadla a velké lodi svítící na obzoru. Vítr zesílil a chladil ho na zpoceném nahém těle.

Jill se podívala do hledáčku a zvolila večerní nastavení. Pak přenastavila automatické ostření na nekonečno a oddálila záběr. Stiskla tlačítko nahrávání a usmála se: „To je prostě nádhera.“

„Možná bych na tu pláž bez plavek radši nelezl,“ os-tychal se Bud. „Co když tam budou lidi?“

„Tak co? Když budou cizí, tak co je komu po tom?“

„Jasně, ale nějaké to oblečení bych vzal –“

„Zariskuj jednou taky, Bude.“

Vykročila a z duny napůl doskákala a napůl doklouzala až dolů na pláž.

Bud se díval, jak běží k vodě, a obdivoval její dokonalé nahé tělo.

Obrátila se na něj a zavolala: „Tak poběž!“

Seběhl ze svahu na plochou pláž. Pánská chloubka se mu při nahém poklusu klimbala ve větru, připadal si směšný.

Jill dohnal právě na okraji moře. Otočila Buda čelem ke kameře na duně, zamávala a zakřičela: „Bud a Jill plavou se žraloky.“ Vzala ho za ruku a společně se bro-dili klidným oceánem.

Chladná voda jim nejdřív vzala dech, ale potom se dostavil příjemný, očištný pocit. Zůstali stát, když jim slaná mořská voda sahala k bokům, a navzájem se důkladně umyli.

Jill vyhlédla na širé moře. „Hotová magie.“

Bud stál vedle ní a společně ten pohled hltali očima. Skelné moře a nachová obloha se před nimi rozprostíraly přímo hypnoticky.

Po pravé straně Bud zahlédl blikající světla letadla, mohlo být tak tři čtyři kilometry vysoko a deset patnáct kilometrů od pobřeží Long Islandu. Sledoval, jak se od křídel blížícího se stroje odráží poslední paprsky zapadajícího slunce. Na tmavě modré obloze zanechávalo letadlo čtyři kondenzační čáry a Bud hádal, že vzletlo z Kennedyho letiště, vzdáleného asi devadesát kilometrů na východ, a nejspíš letí do Evropy. Příležitost vyloženě volala po troše romantiky, takže se Bud zasníl: „Rád bych s tebou tím letadlem odletěl do Paříže nebo do Říma.“

Zasmála se. „Propadáš panice, už když se na chvíli zašijeme do hodinového hotelu. Jakou vytáčku by sis našel pro Paříž nebo Řím?“

Buda to podráždilo: „Žádné panice nepropadám. Dávám si pozor. Kvůli tobě.“ Potom řekl: „Pojď zpátky.“

„Ještě moment.“ Pevně mu stiskla zadek. „Takhle videokazeta potom vypálí obrazovku.“

Pořád byl podrážděný a neodpovídal.

Vzala ho za penis. „Skočíme na to tady.“

„Ale...“ Rozhlédl se na obě strany po pláži a pak zaječel pohledem ke kameře, která je zabírala.

„No tak. Než někdo přijde. Úplně jako v *Odtud až na věčnost*.“

Vyjmenoval by kvanta dobrých důvodů, proč by se neměli milovat jen tak na pláži, ale Jill měla pevně v rukou onen jediný dobrý důvod, proč by naopak měli.

Uchopila Buda za ruku a dovedla ho k pobřeží, kde slabý příliv olizoval mokrý písek.

„Lehni si,“ vyzvala ho.

Bud ulehl do písku, moře se přes něj přelévalo a zase ustupovalo. Jill se položila na něj a milovali se pomalu a rytmicky, tak, jak to měla ráda, tak, že odvedla většinu práce a sama určovala tempo.

Buda poněkud rozptyloval příboj vybíhající mu na obličej i na tělo a to, jak leželi odhalení na pláži, ho naplňovalo jistými obavami, ale netrvalo ani minutu a celý jeho svět se smrškl na oblast mezi jejich nohama. Nevšiml by si, ani kdyby se přes něj přelila cunami.

Za další minutu Jill vyvrcholila a Bud se do ní udělal.

Ležela na něm, chvíli ztěžka oddechovala a pak se na něm obkročmo posadila. Chtěla mu něco říct, ale v polovině věty se zarazila a zůstala zírat na oceán. „Co to...?“

I Bud se rychle posadil, přes pravé rameno se ohlédl na moře a sledoval její pohled.

Cosí se zdvíhalo z vody a Budovi chvíli trvalo, než v tom poznal zářivý rudooranžový plamen táhnoucí za sebou oblak bílého kouře. „Co to do háje...?“ Připomínalo to raketu zapomenutou z oslav čtvrtého července, jenže obrovskou, příliš obrovskou – a vypálenou z moře.

Oba sledovali, jak rychle stoupá k obloze a nabírá rychlost. Pak se její dráha chvíli klikatila a nakonec nabrala nový směr.

Náhle se na obloze zablesklo a objevila se obří ohnivá koule. Zbrkle vyskočili na nohy a jako přikovaní zírali na žhnoucí trosky pršící z místa exploze. Přibližně za třicet vteřin se přes oceán rychle za sebou přihnalo zaburácení dvou výbuchů a rozechvělo vzduch tak, až sebou instinktivně trhli. Následovalo ticho.

Obrovská ohnivá koule zdánlivě nekonečnou dobu visela ve vzduchu, než začala padat a rozdělila se na několik planoucích kusů klesajících odlišnou rychlostí.

Netrvalo dlouho a nebe bylo jako vymetené, s výjimkou bílého a černého kouře osvětleného zdola ohni planoucími kilometry daleko na klidné hladině oceánu.

Bud třeštil oči na žhnoucí obzor, pak na oblohu, pak znovu na moře. Srdce mu bilo jako splašené.

Jill zašeptala: „Bože můj... co to...?“

Bud stál bez hnutí. Nebylo mu jasné, co právě viděl, ale tušil, že to bylo něco strašného. Vzápětí ho napadlo, že ať to bylo co chtělo, bylo to natolik nepřehlédnutelné a hlasité, že to na pláž přitáhne lidi. Vzal Jill za ruku a zavelel: „Mizíme odsud. Honem.“

Obrátili se, sprintem překonali padesát metrů písku a vyběhli na dunu. Bud popadl kameru s trojnožkou a Jill po duně překotně pádila dolů. Bud se rozběhl za ní a křičel: „Obleč se! Obleč se!“ Oba na sebe rychle hodili šaty a spěchali k exploreru, Bud s trojnožkou a Jill s kamerou v ruce. Dekou a chladicím boxem se nezdržovali.

Filmařské vybavení hodili na zadní sedadlo a naskočili do exploreru. Bud nastartoval a zařadil rychlost. Oba namáhavě supěli. Přední světla nechal zhasnutá, s koly protáčejícími se v písku zacouval na cestu a prudce obrátil vůz o devadesát stupňů. V šeru jel po nezpevněné cestě opatrně, a až když přes parkoviště projel na Dune Road, rozsvítil světla a zrychlil.

Oba mlčeli.

V protějším směru se vynořilo policejní auto a jen se mihlo kolem.

Za pět minut už přes zátoku viděli světla Westhamptonu. „Bude, podle mě to byl výbuch letadla,“ hlesla Jill.

„Možná... možná to byla obří rachejtla... vystřelili ji ze člunu.“ Dál tu možnost rozvíjel: „Vybuchla... víš jak... ohňostroj.“

„Rachejtle takhle nevybuchnou. Rachejtle nehoří na vodě.“ Úkosem na něj pohlédla. „Něco velkého vybuchlo ve vzduchu a zřítilo se to do vody. Bylo to letadlo.“

Bud mlčel.

„Možná bychom se tam měli vrátit,“ nadhodila Jill.

„Proč?“

„Možná... to někdo přežil. Mají plovací vesty, záchranné čluny... Třeba jim můžeme pomoci.“

Bud zavrtěl hlavou. „Úplně se to rozprsklo. Muselo to být kolik kilometrů vysoko.“ A doplnil: „Už tam jsou policajti. Nebudeme jim k ničemu.“

Jill mlčela.

Bud zahnul na most vedoucí zpátky do vesnice Westhampton Beach. K hotelu zbývalo pět minut.

Jill se vynořila ze zamyšlení: „Ta světelná čára, to byla raketa. Řízená střela.“

Bud nic neříkal.

„Vypadalo to,“ pokračovala Jill, „jako by z moře někdo vystřelil raketu a trefil letadlo.“

„Nevím... Určitě nám o tom řeknou ve zprávách.“

Jill se ohlédla na zadní sedadlo a uviděla, že videokamera pořád běží a nahrává jejich rozhovor.

Natáhla se dozadu a kameru vzala. Přetočila kazetu, přepnula na přehrávání, přiložila oko k hledáčku a začala rychle převíjet dopředu.

Bud k ní zaletěl očima, ale nic neříkal.

Zapauzovala kazetu. „Je to tam. Máme to celé nahrané.“ Několikrát kazetu přetočila tam a zase zpátky. „Bude... zastav a pusť si to.“

Nepřibrzdil.

Odložila kameru a řekla: „Celé jsme to nahráli. Raketu, výbuch, padající trosky.“

„Fakt? A co tam vidíš dalšího?“

„Nás.“

„Přesně. Smaž to.“

„Ne.“

„Jill, smaž tu kazetu.“

„Jak chceš... ale musíme se na ni podívat v hotelu. Vymažeme ji pak.“

„Nechci se na ni dívat. Vymaž ji. Hned.“

„Bude, mohl by to být... důkaz. Musíme to někomu ukázat.“

„Hrabe ti? Fakt nemusíme nikomu pouštět, jak si to rozdáváme na videu.“

mlčela.

Bud jí letmo stiskl ruku. „Dobře, pustíme si to v pokoji na televizi. Pak mrkneme, co je ve zprávách. Pak se rozhodneme, co dál. Platí?“

Přikývla.

Chvilí se díval, jak svírá videokameru. Věděl, že Jill Winslowová je z těch, které by vážně udělaly, co se sluší a patří, že by kazetu předala úřadům a nebrala ohledy na to, co by to znamenalo pro její osobní život. O tom jeho ani nemluvě. Říkal si ale, že až lascivnosti na kazetě uvidí se vším všudy, přivede ji to k rozumu. Jestli ne, možná na ni bude muset malinko zatlačit.

„Víš přece o té...,“ rozpovídal se, „... jak se jí říká? Černé skříňce. Zaznamenává letové údaje. Až ji najdou, budou mít o tom letadle víc informací, než máme my a než je na kazetě. Černá skříňka. Kam se na ni hrabe kamera.“

Jill mlčela.

Zaparkoval u hotelu Bayview a řekl: „Ani nevíme, jestli to bylo letadlo. Pojď, koukneme se na zprávy.“

Vystoupila a s kamerou v ruce vykročila k hotelu.

Zhasl motor a vydal se za ní. Hlavou mu táhlo: „Nehodlám shořet jak to letadlo.“